

Svátek Uvedení Páně do chrámu

Ve čtvrtek 2. února „Hromnice“.

Mše sv. v 18.00 v kapucínském kostele na Nám. Míru.

Nebude ranní mše sv. v 7.30 v kostele sv. Ludmily.

11. února 2017

SVĚTOVÝ DEN NEMOCNÝCH

Při této příležitosti budeme v neděli 12. února ve všech kostelích udělovat Svátost Pomazání Nemocných.

Proto zveme starší a nemocné lidi, a ostatní prosíme o pomoc při dopravení nemocných do kostela.

Všechny, kdo už nějakou chvíli nepřistoupili ke svátosti smíření, prosíme o dřívější zpověď.

Pravidelný pořad bohoslužeb v Mělníku a okolí**Neděle:**

- 8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla
- 11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří
- 18.00 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Úterý:

- 18.00 - kostel kapucínů - (nám. Míru)

Středa:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Čtvrtek:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Pátek:

- 17.30 - kostel kapucínů - (nám. Míru) - adorace nejsvětější svátosti
- 18.00 - mše sv.

Sobota:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)
- 17.00 - kostel sv. Václava ve Vysoké (mše s nedělní platností)

Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

Nemoc

Těžká nemoc je pro každého člověka také těžkou zkouškou. Nemocný člověk se dívá na ostatní, kteří jsou zdraví a mnohdy jim závidí, že mohou chodit do školy, práce nebo jezdit na výlety. Objevují se myšlenky na to, proč zrovna mě to potkalo a vznikají další a další vnitřní nepokoje. Fyzická nemoc s sebou nese i psychickou zátěž. Člověk nespí nebo má špatné sny. Mohou přicházet myšlenky na promarněné dny, měsíce a možná i roky. – „Přece bych toho ještě měl tolik udělat...“ Může se stát, že člověk ztrácí naději, upadá do zoufalství a pochybuje o Božím milosrdenství. Může to potkat každého z nás nebo naše blízké.

Pokud se tak stane, měli bychom poprosit kněze, aby přišel a udělal svátost pomazání nemocných, která je vyjádřením lásky a péče Krista o lidi nemocné a trpící. Popisuje to v Písmu sv. Nového zákona sv. Jakub ve svém listě: *Je někdo z vás nemocen? Ať zavolá starší církve, ti ať se nad ním modlí a potřítí ho olejem ve jménu Páně.* Nemocný, který přijímá tuto svátost, vyjadřuje svou vůli přijmout utrpení tak, jak jej přijal Kristus – důstojně a s úmyslem trpět pro spásu lidí. Tato svátost je zároveň prosbou o návrat zdraví jak fyzického, tak duchovního. Pomazání nemocných nelze považovat a vůbec nazývat posledním pomazáním, i když někdy se stane, že pomazání nemocných je poslední službou nemocnému nebo umírajícímu člověku. Velice často se stává, že nejbližší rodina otálí a samotný nemocný má strach poprosit v pravý čas o tuto svátost. Mýlně považuje tuto svátost za předznamenání blízké smrti. A zatím je pravdou, že svátost pomazání nemocných je svátostí nemocných a trpících, nikoliv umírajících. I když pro umírající je také určena.

Je třeba se také vyhnout druhému extrému, kdy člověk prosí o tuto svátost při obyčejném nachlazení. Komu je třeba udělit tuto svátost? Úvod k Obřadům pomazání nemocných poznamenává, že je třeba pomazat věřící, jejichž život je ohrožen z důvodu nemoci nebo pokročilého věku. Stačí jen zdravý úsudek bez zbytečného váhání. Tuto svátost je možné opakovat, jestliže se nemocný po přijetí svátosti uzdravil a pak opět onemocněl nebo v době trvání stejné nemoci se jeho stav zhoršil. Před operací je možno také tuto svátost přijmout, jestliže se operace koná z důvodu vážné nemoci. Osoby v pokročilém věku také mohou o pomazání poprosit. I dětem je možné pomazání udělit, pokud dosáhly rozeznání a jsou si vědomé, že v této svátosti přichází Ježíš, aby je pozvedl v jejich utrpení. Nemocným, kteří jsou v bezvědomí nebo těm, kteří ztratili možnost užívání rozumu, je možné udělit tuto svátost, jestliže existuje pravděpodobnost, že by tuto svátost chtěli přijmout, kdyby byli v plném vědomí. **Nelze udělit svátost pomazání nemocných zemřelým – svátosti jsou určeny jen pro žijící.** Ledaže existuje pochybnost, že ten nemocný zemřel opravdu. Tehdy je možno tuto svátost udělit podmíněčně – tzn. „Jestliže žije...“

Obřad pomazání nemocných se skládá z proseb o zdraví nemocného, biblického čtení modlitby Páně a požehnání. Všichni, kteří přebývají v domě, by se měli tohoto obřadu účastnit. Jádrem tohoto obřadu je pomazání posvěceným olejem. Kněz pomazává nemocného tak, že dělá olejem znamení kříže na čelo a ruce nemocného a přitom říká: **„Skrze toto svaté pomazání, ať ti Pán pro své milosrdenství pomůže milostí Ducha svatého. Amen. Ať tě vysvobodí z hříchů, ať tě zachrání a posílí. Amen.“**

Tuto svátost by měla předcházet svátost smíření. Je třeba podotknout, že nemocní mají v církvi výjimečné místo. S nemocným člověkem se identifikuje sám Ježíš. Mezi skutky milosrdenství je jmenováno navštívení nemocných. Je to jedno z nejhlubších tajemství evangelia. Pravda o nezištné lásce prokázaná lidem, kteří to potřebují.

Je potřeba, abychom se konečně zbavili předsudků a abychom s důvěrou pozvali k nemocnému kněze.

P.J.

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhliďce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

Svátek uvedení Páně do chrámu

Svátek Hromnic, slavený 2. února, připomíná událost, která se skutečně stala 40 dní po narození Krista, které slavíme 25. prosince. Totiž podle Mojžíšova zákona, podle 12. kapitoly knihy Leviticus (3. knihy Mojžíšovy), rodička 40 dní po narození chlapce měla být očišťována a na poděkování měla být přinesena oběť – buď jehňátko, anebo když rodina nebyla tak movitá, dvě holoubátka. A tak rodička přichází do chrámu spolu s dítětem a tuto oběť spolu se svým manželem přináší. Panna Maria podle Mojžíšova zákona také přichází čtyřicátého dne po narození Krista do jeruzalémského chrámu spolu s pěstounem, svatým Josefem, a tuto oběť podle Mojžíšova zákona přinášejí.

V chrámu potkávají dvě zajímavé osobnosti. Potkávají tam prorokyni Annu a proroka Simeona, kdy prorok Simeon bere dítě do ruky a říká svůj krásný zpěv: „nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvětlení pohanům, a k slávě tvého izraelského lidu.“

Hromnice jsou svátkem relativně starobylým, jejich slavení sahá až do 4. století, protože nejstarší svědectví o slavení uvedení Páně do chrámu nebo Očišťování Panny Marie, jak se dřív tento svátek jmenoval, je už někdy kolem roku 400.

Tento svátek se slaví tak, že na začátku bohoslužby je průvod se svícemi, který má především navázat na Simeonovo slovo, že Kristus je světlem všech národů. A po průvodu se svícemi začne obvykle mše svatá, kdy se čtou čtení připomínající tuto událost. Název Hromnice spíš pochází z toho, že svíčky, které jsou posvěceny na tento svátek při bohoslužbě, se dávaly za okna a měly být prosbou o Boží ochranu před blesky.

V roce 1997 spojil papež, sv. Jan Pavel II., liturgický svátek Uvedení Páně do chrámu s připomínkou těch, kdo v církvi zasvěcují svůj život službě Bohu i lidstvu, tedy s řeholníky. A tak na 2. února připadá i Den zasvěcených osob. Svátek uvedení Páně je vnímán jako svátek zasvěcených osob především kvůli spravedlivému stárci Simeonovi a prorokyni Anně, která poté, co ovdověla, přes 60 let byla v jeruzalémském chrámě a sloužila Bohu postem a modlitbami. A tito dva se vnímají jako zasvěcené osoby.

Takže z těchto důvodů – kvůli prorokyni Anně a proroku Simeonovi a zasvěcení prvorozence (Ježíše) Bohu – je ten svátek svátkem zasvěcených osob, především osob žijících řeholní život, ne úplně všech kněží. Kněží jsou sice také zasvěceni Bohu svými sliby, a nesou svátost svěcení, ale tento svátek je především svátkem řeholníků a řeholnic.

Strach se rozhodnout

Někteří lidé s volbou životního stavu otálejí. Není to jejich vědomé rozhodnutí, jsou jakoby ochromeni strachem, bojí se nejistoty, chybí jim naděje do budoucnosti. Definitivní rozhodnutí o trvalém životním závazku stále odkládají. Raději žijí ze dne na den a čekají, že se stane něco, co jim pomůže se rozhodnout. Sami se k takovému kroku ještě necítí připraveni. Společnost jejich nejistotu a obavy z budoucnosti jen podporuje. Jak se mám pro něco rozhodnout, když všechno je tak provizorní, všechno jako by ztratilo svou hodnotu? Pro co žít? Není lepší nic neplánovat a brát věci jen tak, jak samy přicházejí? Konzumní styl života nám vnucuje takovou životní úroveň, že se zdá zcela nemožné založit rodinu. Vystačíme s penězi? A co když nenajdeme žádný byt? Nebo práci? Svou roli hraje i strach z omylu. Je to pro mě opravdu ta správná cesta? Je to ten správný člověk? Je to přece na celý život! Nerozhodnost se stává chronickou. Strach ochromuje.

V takových případech je potřeba mít odvalu a důvěřovat Boží lásce. Víím, že mě Bůh miluje – jen tak najdu odvalu k životu! Když se Otec stará o nebeské ptactvo a polní kvítí, myslíš, že se nebude starat o tebe? Je třeba věřit společně. Protože jen společně můžeme pracovat na vytváření pravdivější, lidštější a křesťanštější společnosti. Společenství je důležité proto, aby v něm mohlo vykvést a uzrát povolání. V jednotě je všechno možné, všechno snadnější. Necítíš se sám, nebojíš se postavit životu tváří v tvář. Ježíš slíbil, že bude přítomen uprostřed těch, kdo jsou spojeni v jeho jménu. A je to právě on – uprostřed nás, v našem společenství – kdo nám může dát světlo, abychom pochopili, odvalu, abychom mohli doufat, a sílu, abychom mohli jít za svými cíli...

Chtěl jsem, ale...

Někdo možná pocítil přání uzavřít sňatek nebo vstoupit do některé řeholní společnosti či komunity; zdálo se mu, že ho Ježíš volá, aby jej následoval po této cestě. Něco mu v tom však zabránilo: nemoc, starost o rodiče, péče o nemocného člověka. Touhu, kterou nosil v srdci, nebylo možné uskutečnit. Teď už je příliš pozdě. S přibývajícímí léty může přijít frustrace, lítost, že člověk nemohl uskutečnit to, k čemu se cítil být povolán. Začne se ptát sám sebe, jaký má jeho život smysl. V takové situaci je třeba dívat se na věci jinak. Nesmíme zaměřovat naše pocity a přání s tím, co od nás žádá Bůh. To, co pro nás vymyslel on, je určitě lepší než to, co si můžeme vymyslet my. Chce naše dobro víc než my a vede nás k němu lepší cestou, než kterou bychom šli my. Často se domníváme, že musíme vzít život do vlastních rukou a sami si naprogramovat budoucnost. Je lepší nechat to na Bohu. To neznamená, že máme být psychicky slabí, neschopní se rozhodnout, že se máme nechat manipulovat svým okolím. Uposlechnutí Boží vůle není slabost, ale odvaha! Odvaha spolehnout se na něj, věřit, že jeho cesty jsou našimi cestami. Odvaha následovat Krista stále novým a nepředvídatelným způsobem. Odvaha vložit celý svůj život Bohu do rukou. To všechno znamená věřit evangeliu. Abychom svůj život mohli darovat, musíme jej mít pevně v rukou. Darovat svůj život Bohu je nejvyšším projevem svobody, rozumu a zralosti.

Tímto aktem z určitého hlediska skutečně umíráme sami sobě, ale zároveň jsme vzkříšeni k novému životu. Tak se nám odhaluje krása a novost plánu, který má Bůh s každým z nás a který je nespočetněkrát bohatší a překvapivější než to, o čem sami sníme. Ten, kdo se svěřil do Božích rukou a ponechá vše na jeho vůli, která je výrazem jeho nekonečné lásky, ten se plně uplatní. Vždyť stojí psáno: "...kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však ztratí svůj život pro mne, nalezne jej" Darujeme-li svůj život Bohu, uvědomíme si, že on ví, co je pro nás nejlepší, a že umí psát rovně i na křivých linkách...

Rozhodl jsem se, ale...

Představme si teď, že někdo zřetelně pocítil, kam je volán, a skutečně se tou cestou vydal – například uzavřel sňatek. Pak mu ale partner zemřel,

nebo se s ním rozvedl. On si však osamělost nezvolil! Může se stát, že takový člověk není schopen svou novou situaci pochopit a přijmout. „Měl jsem povolání k manželství,“ říká si, „ale teď jsem sám, bez povolání. Jaký má teď pro mě život smysl?“ Jiný se rozhodl pro řeholní život, ale pak se ukázalo, že z nějakého důvodu nebyla jeho volba správná. Také on se cítí vykořeněný; nemůže pochopit, proč "ztratil povolání"... To, co nám připadá jako vykořenění, se může "shůry" jevit jako pokračování v cestě, jako její nová etapa, krok vpřed. Povolání není nějaký předmět, který lze získat nebo ztratit; nejsou to šaty, které si oblékneme, a zase svlékneme. Je to, jak jsme si již řekli, životní dobrodružství, pouť, jejíž směr mnohdy neznáme – velice dobře jej však zná ten, kdo nás ve své lásce vede k cíli.

Lidé, kteří "ztratili povolání", jsou svou situací vybízeni, aby pochopili to, co musí pochopit každý z nás: v čem tkví základní smysl společného křesťanského povolání. Co má v našem životě skutečnou hodnotu? Být laikem, knězem, misionářem, řeholnicí? Žít na vozíku, trpět psychickou nemocí, pečovat o nepohyblivého příbuzného? Nebo spíše plnit Boží vůli, tedy to, co naplánoval pro každého z nás? (A může to být právě jedna z těchto věcí, ta, kterou bychom nejméně očekávali!) Všichni máme jedno nádherné povolání: plnit to, co od nás žádá Bůh. To je jediná, nejjistější cesta. Nepůjdu do nebe proto, že jsem kněz, nýbrž proto, že jsem plnil Boží vůli. Nechtějme proto být jiní, než jsme, nechtějme dělat něco jiného, než děláme...

I kdyby všechno bylo nejisté, jedna jistota zůstává: To, co Bůh chce především, co se mu nejvíce líbí, je to, že miluji, že chci být tak jako on láskou. Jeho největším přáním je, abychom se navzájem milovali a v jednotě vytvořili rodinu Božích dětí. Na konci života nebudeme souzeni podle toho, pro jaké povolání jsme se rozhodli, ale podle toho, nakolik jsme milovali. To, co má v našem životě skutečnou hodnotu, co přetrvává, je láska. Všichni máme jedno povolání: smět milovat, milovat, to je pravé křesťanské povolání, v němž se plně realizují, protože mě činí podobným Bohu, který je Láska.

Fabio Ciardi

Panna Maria Lurdská a Světový den nemocných

11. února 1858 spatřila čtrnáctiletá Bernadetta Soubirousová ve skalní jeskyni „de Massabielle“ poblíž Lurd (Lourdes) ve Francii Pannu Marii. Zjevení se opakovalo do 16. července ještě sedmnáctkrát. K jeskyni, v níž vytryskl pramen vody, přichází od té doby velké množství poutníků, mezi nimi velký počet postižených nejrůznějšími neduhy. Církevně uznaných zázračných uzdravení za sto let (do roku 1959) bylo 58, ale úlevu přinesla tato pouť mnohem většímu počtu lidí. Výzva Matky Boží k pokání probudila v církvi hlubší zájem o modlitbu a službu lásky a podnítila péči o trpící a nemocné.

11. únor byl zvolen k oslavě význačné události: **Světového dne nemocných**. Světový den nemocných je velkou připomínkou, abychom znovu objevili důležitou přítomnost trpících v křesťanském společenství a stále více hodnotili jejich cenný přínos. Prostému lidskému pohledu se bolest a nemoc mohou jevit jako absurdní skutečnosti: když se ale člověk dá osvětit světlem evangelia, dokáže vyhmátnout její hluboký spásonosný význam.

Evangelium nám představuje Ježíše, který uzdravuje mnohé nemocné. Kázání a uzdravování je hlavní činnost Ježíšova veřejného života. Kázáním zvěstuje Boží království a uzdraveními prokazuje, že se přiblížilo, že Boží království je mezi námi. Ježíš vstoupil do domu Šimona Petra a uviděl, že jeho tchyně leží v horečce. Ihned ji vzal za ruku a pozvedl. V sobotu po západu slunce přicházejí lidé a přinášejí mu svoje nemocné, uzdravuje množství lidí z nejrůznějších nemocí: fyzických, psychických i duchovních. Ježíš přišel na zem hlásat a uskutečňovat spásu celého člověka a všech lidí a zvláštní náklonnost ukazuje těm, kdo jsou raněni na těle a na duchu: chudým, hříšníkům, posedlým a nemocným. Tak se projevuje jako lékař duší i těl, jako milosrdný Samaritán člověka. Je opravdový Spasitel: Ježíš zachraňuje, opatruje a uzdravuje.

Když Kristus uzdravuje nemocné, vybízí nás k zamyšlení nad smyslem a hodnotou nemoci. Kristovo dílo spásy se nevyčerpává osobou Krista v rámci Jeho pozemského

života, nýbrž pokračuje prostřednictvím církve, svátosti lásky a Boží něhy prokazované lidem. Když Ježíš posílá svoje učedníky, uděluje je jim dvojí poslání: zvěstovat evangelium spásy a uzdravovat nemocné. Církev věrná tomuto učení vždycky považovala péči o nemocné za integrální součást svého poslání. Pečovat o nemocného, přijímat jej a sloužit mu, znamená sloužit Kristu, protože nemocný je Kristovým tělem.

To se děje také v naší době, když navzdory mnohým výtoky vědy, v nás fyzické a vnitřní utrpení vyvolává pronikavé otázky po smyslu nemoci a bolesti a po důvodu smrti. Jde o existenciální otázky, na které pastorační péče církve musí odpovídat ve světle víry a mít před očima Ukřižovaného, ve kterém se ukazuje veškeré spásonosné tajemství Boha Otce, který z lásky k lidem neušetřil vlastního Syna. Proto je každý z nás povolán nést světlo Božího Slova a sílu milosti těm, kdo trpí, a těm, kdo jsou jim nablízku: příbuzným, lékařům a ošetřovatelům, aby služba nemocným byla plněna stále lidštěji, s velkodušnou odevzdaností, s evangelní láskou a něhou.

Prosme Marii, Uzdravení nemocných, aby každý člověk díky péči toho, kdo je mu nablízku, mohl v nemoci zakusit moc Boží lásky a útěchu Jeho něhy.

Nemoc dosvědčuje, že pravý život není tady

Závažná onemocnění vyvolávají u nemocných momenty krize, opuštěnosti a vážné konfrontace s jejich osobní situací. Nemocnice a zdravotnická zařízení celého světa se tak potýkají s utrpením mnoha nevléčitelně nemocných bratří a sester, kteří se již ocitli v konečném stádiu svého života.

Mnozí zdraví lidé mají často tendenci vytlačovat nemocné osoby ze středu pozornosti a považovat je za obtíž a problém pro společnost. Kdo však má smysl pro lidskou důstojnost, ví, že když nemocní musí čelit těžkostem a utrpením, je třeba je respektovat a podporovat. Vedle nezbytné lékařské péče je třeba nemocným nabízet také konkrétní gesta lásky, blízkosti a křesťanské solidarity a vycházet vstříc jejich potřebě porozumění, útěchy a stálého povzbuzení.

Když utrpení a smutek nabývají největší sílu, myslíte na to, že vás Kristus připojil ke svému kříži, protože chce vašim prostřednictvím adresovat slova lásky těm, kteří ztratili cestu života a uzamčení do svého prázdného egoismu žijí daleko od Boha. Váš zdravotní stav totiž dosvědčuje, že pravý život není tady, ale u Boha, kde každý z nás nalezne svou radost, pokud s pokorou vykročí po stopách nejoprávdovějšího člověka: Ježíše Nazaretského, Učitele a Pána.

Benedikt XVI.